

Grand. Russ

Gen 14/2 1912

Skibsrotten.

Sensationsdrama i to Akter.

DEN rige Varietédirektor Brown har faaet Besog af en fremmed Impressario, og da han tror at han har Udsigt til at slutte en fordelagtig Forretning med ham, indbyder han ham til at tage Del i et Selskab han afholder samme Aften.

Impresarioen bliver meget glad over denne Indbydelse, der giver ham en velkommen Lejlighed til at nærme sig Browns smukke Datter, Mary, som han elsker med en Lidenskab, der er saa stærk, at den ganske har berøvet ham Ligevægten.

Mary har imidlertid afvist ham gentagne Gange, hun er knyttet til en ung Linedanser Laurento, og hun elsker ham oprigtigt; den gamle Brown er underrettet om Marys Valg og det er hans Mening at gøre Forlovelsen officiel om kort Tid . . .

Om Aftenen indfinder Impresarioen sig til Selskabet, men Festglæden lader ham uberørt.

Hans Medbejler Laurento er uafbrudt Genstand for hans skinsyge Blikke, han ser hvor nær han allerede staar Mary og rasende jagttager han Marys voksende Tilbøjelighed for den unge Artist.

Vreden og Skinsygen overvælder ham, dirrende af Harme rejser han sig under et intetsigende Paaskud og bryder op fulgt til Dørs af den gæstfri Vært.

Den fremmede usympatetiske Gæsts Bortgang er Signalet til at alle de glade unge Mennesker rigtig begynder at slaa Gækken løs, med Impresariens Forsvinden er der vejet et Tryk fra alle de Tilstedeværende, Selskabet begynder først nu at more sig og Løjerne kulminerer i en Linedans over det dækkede Bord, der udføres af Laurento fulgt af Mary Brown.

Linedansen her er kun Spøg og Leg, men der findes en vis uforklarlig Sammenhæng mellem de mindste og de største Ting, nogle vil maaske kalde det en guddommelig Styrelse, og det var neppe noget rent Tilfælde, der ledede Mary Brown til at følge sin Kærestes Fodspor paa den tynde Traad, ti havde hun ikke derved erhvervet sig nogen Øvelse havde hun og Laurento nogle faa Timer efter fundet Døden i Havet.

Impresarien havde fattet en skummel og dristig Plan, sammen med en Sømand ved Navn Black, vilde han bortføre Mary, faa hende anbragt paa et Skib, og Adskillelsen fra Laurento og Afstanden fra Hjemmet, haabede han vilde virke mildnende paa hende og tvinge hende til Eftergivenhed.

For Penge kan de fleste daarlige Personer købes og „Kaptajn“ Black lod sig heller ikke nøde længe, han samstemmede hurtigt — og Planen blev realiseret.

Faa Minutter efter Katastrofen opdagedes alt af Brown og Laurento, deres Bestyrtelse var stor, men heldigvis opdagede Linedanseren Blacks Søfartsbog, som denne havde tabt, og herved fik begge et godt Spor at gaa efter.

J

Laurento paatog sig hurtig Hvervet at bringe Mary tilbage til hendes utrøstelige Fader og han tog straks afsted.

Men Mary sad som en ensom Fange paa det fremmede Skib.

2. Akt.

Skibsrotten bor dybest i Skibets Last. Kun sjældent vover den sig op i Lyset til Overfladen, dens Liv tilbringes i Mørke.

Kun naar det bærer mod Forlis, naar Besætning og Ladning trues af Undergang forlader den Mørket og kravler op til Dækket ti saa er dens Værk paa den Skude til Ende, Besætning og Ladning forgaar, Skibsrotten dør aldrig; den forlader først af alle det truede Skib.

Søfolk nærer en skrækblandet Respekt for dette Dyr, de ved, at saalænge den gnavende Lyd blandt Lastens Tønder og Kasser høres, saalænge er Skibets Vej gennem Havet sikker, men forlader Rotterne Skibet — — —!

Laurento laa gemt i en Kasse dybt i Skibets Last, han havde ladet sig fire ombord og pønsede nu paa en Lejlighed til at trænge ud af sit ubekvemme Skjulested.

Skibet havde han hurtig fundet, vilde han lige saa hurtigt finde Mary?

Han listede sig forsigtig frem over Dækket da Skibet var langt fra Land og det lykkedes ham snart at faa Forbindelse med Mary.

Men hvorledes komme væk? Her var kun et at gøre, en dristig Flugt over til et andet Skib. Da fik Laurento en genial Ide, Linen spændt ud mellem to Mastetoppe, vilde kunde etablere en passabel Forbindelse.

Paa et Skib er der altid Tovværk nok og snart laa Linen udspændt mellem de to Skibsmaster.

Flugten begyndte — sikkert den mest eventyrlige, der nogensinde har fundet Sted, højt over de brusende Bølger i 40 Meters Højde over Havet.

Mary klyngede sig krampagtig til Laurento og efter store Farer kom de begge over i Sikkerhed.

Det var „Skibsrotten“, der forlod Skibet med Laurento, ikke alene et moralsk og erotisk Forlis havde hjemsogt Impresarien, men han og hans noble Hjælper „Kaptajn“ Black truedes ogsaa af en langt større Fare nu efter „Skibsrotten“s Flugt — Politianmeldelsen — den totale Undergang.

Mary og Laurento naaede fuldstændig uskadte hjem til den gamle haardtprøvede Varietédirektør Brown, der med Glæde gav sin Datter til hendes kække Redningsmand.

